

Arrest

nr. 184 130 van 21 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2016 met refertenummer 65656.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.P. DOCQUIR *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U gaf aan een soennitische moslim te zijn, afkomstig uit Bagdad. U bent geboren en getogen in Douriin, een subwijk van Hay Al Alawi in Bagdad. U woonde daar samen met uw ouders en uw twee broers, A. (O.V. 8.110.435) en H.. U ging naar school tot aan het tweede middelbaar, maar moest uw studie stopzetten wegens het gebrek aan financiële middelen.

Uw problemen startten begin 2009. U was een tijdje daarvoor beginnen werken in de luchthaven in Bagdad omdat de zaken bij uw vader niet al te best liepen. Ab., uw vriend uit Falluja, kon voor u via via een baantje regelen als medewerker in de cafetaria van de luchthaven, waar u eten moest verdelen onder de soldaten. Door dit werk kwam u echter in het vizier van het Mehdileger, dat u verdacht van samenwerking met de Amerikanen. U werd op straat aangesproken door enkele leden van deze militie en er werd een dreigbrief aan de voordeur van uw ouderlijk huis gelegd. U gaf echter geen gevolg aan deze signalen en een tijdje later werd u dan ook opgepakt door deze groepering. U werd fysiek ernstig toegetakeld. waaraan u verschillende verwondingen, waaronder een gebroken schouder, overhield. Na minder dan 24 uur werd u opnieuw vrijgelaten.

Ten gevolge van dit incident kreeg uw moeder medische problemen en overleed ze uiteindelijk in 2010. U stopte ook met werken in de luchthaven en ging terug in dienst bij uw vader als lasser. U vernam verder niets meer van het Mehdileger en kon een normaal leven leiden, hoewel u steeds in het oog werd gehouden door de sjiiitische milities. Op een gegeven ogenblik, we schrijven begin juli 2015, kreeg u telefoon van uw vriend Ab.. Hij was op de vlucht geslagen uit Falluja wegens de aanwezigheid van Islamitische Staat (IS) aldaar en stond nu samen met zijn echtgenoot en kind net buiten Bagdad te wachten tot hem de toegang tot de stad toegestaan werd. Hiervoor had hij echter een garant nodig, iemand die borg staat voor hem en die de verantwoordelijkheid voor hem opneemt. U was hiervoor, althans volgens Ab., de geschikte persoon. U overlegde kort met uw vader die hiermee instemde, gezien Ab. een betrouwbare jongen is. U ging naar de mukhtar van de wijk en ook deze gaf zijn fiat voor de komst van Ab. en zijn gezin. Met dit document vertrok u op 8 juli 2016 naar de poort van Bagdad in Kadhamiya waar u aan de officier van de controlepost de toelating van de mukhtar afgaf. Ab. en zijn gezin namen hun intrek in uw woning, maar de volgende dag al kwamen er twee jongemannen - u kon aan hun uiterlijk en kleding zien dat ze lid waren van Asaeb Ahl Al Haq (AAH) - naar het huis en deze vroegen wie deze vreemdelingen waren en wat ze kwamen doen. Zij hadden deze informatie verworven via het uitgebreide informantennetwerk in de wijk. U zei hen dat u een toelating had van de mukhtar, wat deze heren dan ook gingen controleren. Vier dagen later kreeg u een tweede bezoek, wederom van dezelfde personen. Zij stelden u en uw vader een heleboel vragen, vooral over wanneer uw gasten het huis en de wijk zouden verlaten; ze moesten verdwijnen. Een week later ontdekte uw vader een dreigbrief aan de voordeur, dit gold als een stevige waarschuwing. Er stond in dat uw bezoekers moesten vertrekken.

Op 24 juli 2015 werden jullie door a.S., een zakenrelatie van uw vader, uitgenodigd om te komen lunchen. U ging samen met uw vader en uw jongere broer A. naar zijn woning in Al-Dora. Uw broer H. en Ab. en zijn gezin bleven thuis in Douriin. Rond 13u30, jullie waren net gestart met eten, kreeg uw vader telefoon van de bureu. Deze zeiden dat er een aantal personen in auto's naar jullie huis in Douriin waren gekomen en dat ze iedereen meegenomen hadden. Uw vader besloot te gaan kijken en gebood u en A. om bij a.S. te blijven. Uw vader kwam laat op de namiddag terug en wist jullie te vertellen dat H. en Ab. en zijn gezin ontvoerd waren. Sinds deze dag hebben jullie niets meer vernomen, noch van H., noch van Ab. en zijn gezin. Evenmin deden jullie aangifte of namen de ontvoerders contact met jullie op.

Uw vader besloot dat u en uw broer A. niet in Bagdad konden blijven en via a.S. kon hij een smokkelaar regelen die jullie naar Turkije kon brengen. Jullie vertrokken uiteindelijk op 1 augustus 2016 per auto naar Turkije en van hieruit reisden jullie over land in een koelwagen verder naar België, waar jullie op 21 augustus aankwamen en dezelfde dag nog een asielaanvraag indienden. Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden en dat A. dan alleen achter zou blijven.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart; uw rijbewijs; een badge van het werk op de luchthaven; de woonkaart van uw vader; uw nationaliteitsbewijs; de dreigbrief van het Mehdileger; de dreigbrief van AAH; een foto met een nummerplaat van AAH; een medisch attest met een opsomming van uw littekens; een vertA.ng van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst haalde u uw conflict aan met het Mehdileger, deze militie verdacht u van samenwerking met de Amerikanen omwille van uw functie op de luchthaven van Bagdad. Er dient echter opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen hieromtrent fundamentele tegenstrijdigheden vertonen. Zo stelde u op de DVZ dat u meestal voor twee dagen werd vastgehouden, dat u gedurende die twee dagen ondervraagd en mishandeld werd, maar dat u telkens weer werd vrijgelaten. Doordat ze u maar bleven oppakken, besloot u om uw werk op de luchthaven stop te zetten. De plaats waar u steeds werd vastgehouden was u ook niet duidelijk, u vermoedde in een sjiiitische gebedsplaats (Vragenlijst DVZ,

vraag 5). Uw verklaringen op het Commissariaat-Generaal staan hier haaks op. Zo verklaarde u namelijk dat u, naast een enkele ontmoeting op straat, slechts éénmaal werd opgepakt en dat u minder dan één dag werd vastgehouden, dit op het kantoor van de militie (CGVS, p. 22 en 23). Tussen de ontmoeting op straat en uw arrestatie had u ook nog een dreigbrief ontvangen bij u thuis (CGVS, p. 24), een element dat u tijdens uw verklaringen op DVZ niet aanhaalde. Daarnaast zijn er wat dit aspect van uw asielrelaas betreft, een aantal bevreemdende elementen te benoemen. Zo is de start van uw tewerkstelling op de luchthaven op zijn minst merkwaardig te noemen. U zei dit via Ab. geregeld te hebben, zonder enige tussenkomst van uw werkgever. Zo stelde u voor deze functie niet op gesprek te zijn moeten komen en verklaarde u dat u geen werkcontract heeft moeten tekenen (CGVS, p. 12). Zeker gezien de aanwezigheid van het Amerikaanse leger aldaar, is de afwezigheid van eender welke vorm van controle van uw persoon, merkwaardig te noemen. Frappant is ook dat u de initiële ontmoeting met de leden van het Mehdileger op straat aan niemand heeft doorgegeven, niet aan uw familie, maar ook niet aan uw werkgever (CGVS, p. 17). Deze laatste is nochtans het Irakese leger, de mogelijkheden zijn bijgevolg legio om dit incident aan te kaarten. Bovendien stemt de door u weergegeven chronologie van de feiten niet overeen met uw werkregime in de luchthaven. Enerzijds gaf u aan dat u twintig opeenvolgende dagen moest werken op de luchthaven en daar ook bleef overnachten en dat u daarna tien dagen vrijaf kreeg (CGVS, p. 13). Anderzijds stelde u wel dat de arrestatie 15 à 18 dagen na de eerste ontmoeting op straat plaatsvond, wat an sich onmogelijk is gezien u tussen deze twee gebeurtenissen in niet bent gaan werken en dat deze twee gebeurtenissen allebei plaatsvonden in de periode dat u vrijaf had (CGVS, p. 24). Uw verklaring dat u na de ontvangst van de dreigbrief niet meer wou gaan werken omdat u wou kijken wat er gebeurde, is echter niet afdoende en bovendien zet dit, gesteld dat dit de effectieve gang van zaken geweest zou zijn, uw nalatige attitude nogmaals in de verf door deze gebeurtenis niet aan te geven bij uw werkgever. De documenten die u ter ondersteuning van dit element in uw asielrelaas neerlegt – in casu uw werkbadge van het ministerie van defensie en de dreigbrief van het Mehdileger – zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Vooreerst moet immers worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er door een hoge graad van corruptie heerst in Irak en dat eender welk document eenvoudig tegen betA.ng kan worden verkregen, waardoor de objectieve bewijswaarde van Iraakse documenten erg relatief is. Daarenboven hebben documenten slechts een ondersteunende werking en kunnen ze geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten. Op zichzelf kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Ook het medisch attest van de centrumarts kan aan bovenstaande argumentatie niets veranderen. Het betreft slechts een opsomming van de littekens op uw lichaam, waarbij er nergens een causaal verband met de folteringen ten gevolge van uw vermeende arrestatie door het Mehdileger aangetoond wordt. Omwille van bovenstaande elementen kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw problemen met het Mehdileger in de periode 2008-2009. Bijgevolg vervalt ook uw stelling dat de milities u in het oog bleven houden vanaf deze periode (Vragenlijst DVZ, vraag 5; CGVS, p. 26).

Voorts haalde u een incident aan waarbij uw broer A. in november 2014 is opgepakt door de milities – ofwel AAH ofwel het Mehdileger. Echter, uw verklaringen en deze van uw broer A. zelf, zijn enerzijds tegenstrijdig en anderzijds vaag en onduidelijk. Zo verklaarde u eerst dat hij werd opgeroepen en dat hij soms ging en soms niet en dat als hij niet ging, ze hem kwamen ophalen bij jullie ouderlijk huis (CGVS, p. 9). Later verklaarde u dat ze hem twee keer waarschuwden op straat en dat ze de derde keer hem kwamen ophalen aan jullie ouderlijk huis, maar nog later wist u niet meer hoeveel keer ze hem zijn komen halen en of hij nu één keer of twee keer gewaarschuwd en opgeroepen is (CGVS, p. 9 en 10). Uw broer A. verklaart echter dat deze mannen nooit tot bij jullie thuis zijn gekomen en spreekt over twee waarschuwingen op straat en één enkele arrestatie (CGVS, 15/21471, p. 6 en 7). Verder is het merkwaardig dat hoewel A. verklaarde dat hij een halve dag of een hele dag of misschien wel twee dagen is vastgehouden geweest (CGVS 15/21471, p. 7), jullie geen aangifte zijn gaan doen van deze gebeurtenis (CGVS, p. 10; CGVS 15/21471, p. 7). Wat er ook van zij, het medisch attest dat A. neerlegt en als bewijs voor deze gebeurtenis dient, spreekt zich niet uit over deze verwondingen. Dit gebrek aan bewijs van deze gebeurtenis, in combinatie met uw onsamenhangende weergave van de feiten en de verklaringen van A. dat hij niet weet hoe lang hij heeft vastgezet, ondermijnt de geloofwaardigheid – en alleszins de draagwijdte – van dit incident.

Een volgend element in uw asielrelaas betreft de problemen die u en uw familie gekend hebben naar aanleiding van het feit dat u Ab. en zijn gezin onderdak bood in Bagdad. Vooreerst dient hier opgemerkt te worden dat er een aantal merkwaardige elementen verbonden zijn aan deze huisvesting. Zo is het bevreemdend dat de mukhtar van de wijk akkoord ging met uw vraag om enkele vluchtelingen uit Falluja in uw huis op te nemen en hiervan geen enkel probleem maakte (CGVS, p. 28), daar waar u tezelfdertijd verklaarde dat de mukhtar samenwerkt met de milities – die naar uw verklaringen jacht maken op vluchtelingen in uw wijk – en als het ware één van hen is (CGVS, p. 29, 30 en 34). U verklaarde

weliswaar dat de mukhtar uw voorstel niet durfde weigeren omdat uw familie al veel langer woonachtig was in Douriin, maar tegelijkertijd stelde u ook dat de mukhtar bang was voor de milities en schrik had om zijn job te verliezen (CGVS, p. 34), wat het des te merkwaardiger maakt dat hij ogenblikkelijk zijn toestemming gaf om Ab. en zijn gezin onderdak te bieden in Douriin. Uw tweede verklaring dat de mukhtar uw gasten misschien als informatiebron wou gebruiken, is een loze veronderstelling die slechts gebaseerd is op vermoedens (CGVS, p. 34). Verder is het merkwaardig dat u het door de mukhtar opgestelde document niet kan voorleggen. Meer nog, u heeft twee exemplaren moeten achterlaten aan de controlepost en bij de mukhtar en kon van Kadhamiya – waar de vluchtelingen wachtten op toegang tot Bagdad – zonder dit document probleemloos naar uw woning in Douriin rijden (CGVS, p. 29). Voorts is het frappant dat jullie de enige familie waren in heel Douriin die vluchtelingen uit Anbar onderdak verleende (CGVS, p. 36) en dat u noch uw broer A. (CGVS 15/21471, p. 13) de namen kende van de echtgenote en van de dochter van Ab., daar waar ze nochtans 17 dagen bij u thuis hebben verbleven en dat u met Ab. al sinds 2004 bevriend was (CGVS, p. 27). Bovenstaande bedenkingen doen vraagtekens plaatsen bij de door u voorgestelde hulp aan de familie van Ab..

Vervolgens heeft u ook de gevolgen van deze vermeende huisvesting – in casu de problemen met AAH - niet aannemelijk kunnen maken. U verklaarde dat u tot tweemaal toe bezoek kreeg van enkele leden van AAH die u in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk maakten dat ze niet akkoord waren met het feit dat u vluchtelingen uit Falluja onderdak aanbod, daar waar uw broer A. niet kon zeggen of deze militie één of twee keer langskwam (CGVS, 15/21471, p. 14). Vooreerst is het zeer merkwaardig dat u zeer stellig bent in uw verklaring dat u tot tweemaal toe bezoek kreeg van AAH, daar waar ze dit niet tegen u gezegd hebben (CGVS, p. 30). U stelde hen herkend te hebben aan het feit dat het vreemden waren en dat u dergelijke personen herkende aan het model van hun baard en aan hun geloof (CGVS, p. 30) – wat allerm minst een overtuigende verklaring is. Uw broer A. daarentegen verklaarde niet te weten van wie deze bedreigingen afkomstig waren, ofwel van het Mehdileger ofwel van AAH (CGVS, 15/21471, p. 14). A. verklaarde ook dat deze militie via de mukhtar te weten is gekomen dat er vluchtelingen onderdak kregen bij jullie (CGVS 15/21471, p. 14), daar waar u verklaarde dat ze deze kennis via informanten opdoen (CGVS, p. 30). Voorts kan u weinig weergeven van de inhoud van de twee verschillende ontmoetingen met deze leden van AAH. Daar waar u verklaarde dat de eerste ontmoeting zeker een kwartier duurde (CGVS, p. 31) en de tweede een twintigtal minuten (CGVS, p. 32) antwoordde u steeds op eenzelfde manier als er gevraagd werd naar wat deze personen te vertellen hadden en wat ze aan u vroegen (CGVS, p. 31-32). U kwam telkens niet verder dan dat er gevraagd werd naar wie uw gasten waren, wat ze kwamen doen, wanneer ze gingen vertrekken. Verdere details of anekdotes ontbraken, hoewel verschillende keren naar gevraagd.

Een week na deze ontmoeting stelt u een dreigbrief ontvangen te hebben van AAH als een bijkomende waarschuwing (CGVS, p. 32). Ook dit element heeft u niet aannemelijk kunnen maken. Vooreerst kan er verwezen worden naar de hierboven reeds vernoemde stelling dat corruptie in Irak welig tiert en dat valse documenten bijgevolg zeer eenvoudig verkregen kunnen worden. Dit wordt kracht bijgezet door het feit dat uw broer A. met geen enkel woord rept over de ontvangst van deze dreigbrief (CGVS, 15/21471, p. 14) en door het feit dat zowel de bedreiging van het Mehdileger als de dreigbrief van AAH eenzelfde openingszin en eenzelfde slotzin kennen, zijnde respectievelijk “Wij deden hen geen onrecht aan maar zij waren onrechtvaardig voor zichzelf” en “Wie gewaarschuwd is, ervaart de gevolgen”, wat an sich een loutere toevalligheid kan zijn, maar gezien de tijdsperiode van zes of zeven jaar tussen deze twee dreigbrieven en het feit dat ze van verschillende milities afkomstig zijn, zeer onwaarschijnlijk.

Tot slot kan ook uw relaas over de ontvoering van uw broer H. en van Ab. en zijn familie niet overtuigen. Vooreerst zijn er een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw broer A.. Daar waar u verklaarde dat uw vader onmiddellijk na het telefoontje van uw bureu is vertrokken naar uw ouderlijk huis in Douriin om daar de stand van zaken op te meten (CGVS, p. 35), verklaarde A. dat uw vader de eerste keer naar Douriin is teruggegaan enkele dagen na de ontvoering en de dag zelf gewoon bij a.S. is gebleven (CGVS, 15/21471, p. 16). Voorts sprak A. ook over het eventueel betalen van losgeld (CGVS, 15/21471, p. 15 en 16), iets waar u in alle talen over zweeg. Vervolgens is het ook bevreemdend dat u meerdere keren sprak over het feit dat AAH zijn informatie haalt van hun informanten, dat deze overal aanwezig zijn in de wijk en dat zij alles weten (CGVS, p. 30 en 34), daar waar de ontvoering net op het moment plaatsvindt dat u – nochtans diegene die de oorzaak was van de problemen – niet aanwezig was in uw ouderlijk huis (CGVS, p. 34). Daarnaast valt ook de houding van u en uw familie niet te rijmen met wat verwacht mag en kan worden van een familie wiens zoon en broer net is ontvoerd. U verklaarde dat uw familie geen aangifte heeft gedaan of klacht heeft ingediend, dat jullie niet om hulp of informatie zijn gaan vragen bij bureu, vrienden of verwanten, dat jullie geen contact hebben opgenomen met een advocaat en dat uw vader niet bij de mukhtar van de wijk is gaan informeren (CGVS, p. 36), daar waar hij nochtans een oudere inwoner van de wijk is en daarom ook naar jullie zou moeten luisteren (CGVS, p. 34). Uw verklaring dat jullie via kennissen wel onrechtstreeks

contact opnamen, is niet dermate overtuigend om een dergelijke afwachtende houding aan te nemen, zeker indien het leven van een zoon of een broer op het spel staat.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere

factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschalige aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op

plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren

dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te weerleggen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen enkel uw identiteit en uw afkomst. Aan de badge van uw werk op de luchthaven en de twee bedreigingen van het Mehdileger en AAH kan, zoals hierboven reeds gesteld, weinig waarde gehecht worden. Het medisch attest van de centrumarts bevat slechts een opsomming van de littekens op uw lichaam, maar biedt geen uitsluitsel over de oorzaak ervan. Voor wat het ontbreken van uw paspoort en dat van uw broer A. betreft, kan er gesteld worden dat het zeer frappant is dat uw vader wel enkele documenten is gaan ophalen in uw ouderlijk huis in Dourin met de bedoeling deze naar jullie op te sturen maar dat hij niet de moeite heeft genomen om ook uw paspoort te zoeken in het huis (CGVS, p. 19; CGVS 15/21471, p. 10). Uw verklaring dat dat goed verstopt was in huis, is allerminst overtuigend en is niet in overeenstemming met uw plicht tot medewerking.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna:

EVRM), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel *“(afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”*.

Betreffende zijn aanhoudingen voert verzoeker aan dat hij slechts één keer werd aangehouden gedurende twee dagen en dat er daarvoor één ontmoeting in de straat was 15 à 18 dagen voor zijn aanhouding. Hij volhardt in zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en is er zeker van dat er vertaalproblemen waren, hetgeen hij tijdens zijn gehoor ook opmerkte.

Betreffende de dreigbrief merkt verzoeker op dat hij dit niet heeft gemeld op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) omdat hij daar een kort overzicht moest geven van de feiten die zich afspeelden van 2008 tot 2015. Omdat hij veel te vertellen had, heeft hij niet gesproken over de dreigbrief. Hij wijst erop dat deze dreigbrief niet de hoofdreden was voor zijn vlucht uit Irak en het daarom niet heeft vermeld.

Betreffende zijn tewerkstelling in de luchthaven wijst verzoeker erop dat hij in de keuken van het leger werkte en dus geen militair was, niet onder het rechtstreekse gezag van de militairen stond en enkel onder het gezag stond van de persoon die verantwoordelijk was voor de keukens. Die verantwoordelijke nam eender wie aan die bereid was om voor een laag loon te werken. Verzoeker stelt dat de aanwervingsprocedures niet zo formeel zijn als in België. Hij wijst erop dat het om de Iraakse context gaat waar iemand volgens hem gemakkelijk wordt aangenomen via vrienden en kennissen voor een job zonder de nodige kwalificaties en aan een laag loon. Hij meent dat verweerder de zaken bekijkt met een westers perspectief. Hij wijst er tevens op dat hij zijn tewerkstellingskaart neerlegt, zodat het feit dat hij daar heeft gewerkt naar zijn mening niet kan worden betwist.

Betreffende zijn initiële ontmoeting met het Mehdileger stelt verzoeker dat hij voor zichzelf maar ook voor zijn familie vreesde en dat hij niet wou dat zijn familieleden in gevaar kwamen. Hij wou het probleem zelf oplossen en zijn familie niet ongerust maken. Hij was bang dat indien hij dit aan iemand zou melden, het Mehdileger dit te weten zou komen en zijn familie iets zou aandoen. Hij stelt te weten dat het Mehdileger heel invloedrijk en machtig is en ook binnen het leger informanten en spionnen heeft. Hij wist ook dat hij waarschijnlijk weinig kon verwachten van het Iraakse leger, dat al een hoop te doen heeft en een werknemer van de keuken en diens familie zeker niet zou beschermen.

Aangaande de chronologie van de feiten stelt verzoeker dat hij wel degelijk heeft aangegeven dat hij niet is gaan werken *“tussen zijn eerste arrestatie en de dag dat ze hem oppakten”*. Verzoeker stelt dat hij een eerste keer werd aangesproken op straat gedurende zijn verlof, dat hij tijdens zijn verlof een dreigbrief kreeg en dat hij daarna besloot om niet meer te gaan werken en enkele dagen later werd opgepakt. Volgens hem is het dus plausibel dat er 15 à 18 dagen tijd was tussen de eerste ontmoeting en de arrestatie door de militie.

Betreffende de aanhouding van zijn broer A. stelt verzoeker dat hij en zijn broer beiden hebben gezegd dat A. tweemaal werd gewaarschuwd en één keer werd gearresteerd. De arrestatie gebeurde aan een kruispunt dicht bij hun woonst *“(reden waarom verzoeker gezegd heeft: ‘aan ons huis’)”*. Hij wijst erop dat hij dit allemaal van zijn broer heeft vernomen twee jaar geleden, zodat het voor hem moeilijk is om een precieze weergave te geven van wat er precies is gebeurd met zijn broer.

Aangaande het niet-indienen van een klacht na de aanhouding van zijn broer voert verzoeker aan dat hij op de hoogte was van de consequenties van zo een aangifte: *“de militieleden hebben inderdaad ook binnen de politiediensten informanten en spionnen”*. Hij meent dat verweerder de zaken opnieuw met een westers perspectief bekijkt en stelt dat het doen van een aangifte in Irak minder vanzelfsprekend is, dat er dagelijks zulke problemen voorkomen maar dat er weinig klachten worden ingediend *“daar iedereen weet dat sommige politiediensten geïnfiltreerd zijn door Sjiitische militie”*.

Wat betreft het akkoord van de mukhtar voor de huisvesting van Ab., stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *“Langs één kant moesten verzoeker en zijn familie de toestemming krijgen van de mukhtar. Zij moesten immer garant staan voor de vluchtelingen bij de mukhtar, anders kunnen ze de vluchtelingen gewoon weg geen onderdak geven. De mukhtar durfde dit niet te weigeren daar de familie van verzoeker gekend is in de buurt. Langs de andere kant, wist de familie van verzoeker dat de mukhtar conspireerde met de milities. Zoals gesteld, moesten ze toch zijn akkoord vragen. Ze dachten echter nooit dat het zo ver ging komen, maar dat de influentie van hun familie in de buurt hen op één of andere manier zou beschermen. Dit was echter niet het geval...”*

Aangaande de naam van de echtgenote en de dochter van Ab. wenst verzoeker duidelijk te maken *“dat het niet de gewoonte en traditie is in Irak om de namen van de vrouwen en kinderen te vragen aan wie je onderdak geeft. Verzoeker en zijn broer weten echter dat de dochter Ai. noemt omdat ze haar vader A.Ai. noemde.”*

Betreffende het bezoek van leden van de militie Asaeb Ahl Al Haq (hierna: AAH) ten gevolge van de huisvesting merkt verzoeker op dat A. niet thuis was toen de militieleden bij hem thuis kwamen en dus niet met zekerheid kon zeggen hoe vaak de militieleden langskwamen. Zoals verzoeker heeft gezegd, zijn zij tweemaal langsgesproken. Volgens verzoeker kan men niet spreken van een tegenstrijdigheid, aangezien zijn broer toch heeft gesproken van één à twee keer. Verzoeker wist dat het militieleden waren van AAH *“omdat zij heel herkenbaar zijn in heel Bagdad. Niemand stelt dat nog in vraag : men ziet dit aan hun embleem op de auto's, aan de manier waarop ze gekleed zijn, aan hun baard enz.”*

Betreffende de wijze waarop de militieleden wisten dat verzoeker en zijn familie onderdak gaven aan vluchtelingen stelt verzoeker dat de mukhtar en de informanten samenspannen. Verzoeker meent dat evident is dat, wanneer men twee verschillende personen ondervraagt, dezen niet per se dezelfde antwoorden gaan geven betreffende elk element van het relaas. *“In casu, hebben de informanten en de mukhtar dus beiden de militie geïnformeerd dat verzoeker en zijn familie vluchtelingen onderdak gaven.”*

Verder stelt verzoeker dat verweerder een eenzijdige interpretatie geeft van wat verzoeker allemaal heeft gezegd betreffende hetgeen werd gezegd tijdens de ontmoetingen met de militieleden van AAH. Hij meent dat hij veel details heeft kunnen geven, onder andere betreffende de kledij en de inhoud van het gesprek. Hij wijst er ook op dat dit zich meer dan een jaar geleden afspeelde en dat het daarom moeilijk is voor hem om zich de exacte inhoud te herinneren, doch hij kan wel de grote lijnen weergeven terwijl het om een stressvol moment voor hem ging.

Vervolgens stelt verzoeker dat de dreigbrief van AAH naar hem en niet naar zijn broer A. werd gestuurd, waardoor A., die niet rechtstreeks werd gevisieerd door de brief, hierover geen woord heeft gezegd. *“Betreffende welke militie het precies was, laten we opmerken dat AAH is ontstaan uit het Mehdileger.”*

Betreffende de ontvoering van verzoekers broer H. en zijn vriend Ab. en diens familie, stelt verzoeker dat er inderdaad sprake is geweest van het betalen van losgeld, dat er niet werd betaald en dat er tot vandaag geen nieuws is. *“Verzoeker zwijgt hierover omdat men hem hierover gewoonweg geen vragen heeft gesteld.”* Hij meent wel dat hij heel doorleefd hierover heeft verteld. Dat verzoeker en zijn familie doelwit waren, had volgens verzoeker niets te maken met de problemen van 2008-2009, maar met het feit dat zij onderdak gaven aan een familie vluchtelingen uit Falluja. Hij stelt dat zijn vader naar de omliggende ziekenhuizen en het centrum voor forensisch onderzoek is gegaan. Zij zijn niet naar de politie gestapt omwille van de hiervoor vermelde redenen: *“iedereen in Bagdad weet dat veel politieposten geïnfilteerd zijn door milities. Het had dus geen zin voor de familie om bij de politie een klacht in te dienen.”*

Verder wijst verzoeker op het principe van het voordeel van de twijfel van UNHCR.

Vervolgens geeft verzoeker een zeer uitgebreide uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Daarin uit hij kritiek op de door verweerder gehanteerde informatie en diens analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de gehoorverslagen van hem en van zijn broer (stukken A.2 en A.3) en een kopie van zijn tewerkstellingskaart (stuk A.4), alsook een bundel landeninformatie (stukken B.1-B.25).

Per drager brengt verweerder op 2 februari 2017 samen met een aanvullende nota het document "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij problemen kende met het Mehdileger naar aanleiding van zijn werkzaamheden op de luchthaven in 2009 en met de militie AAH naar aanleiding van het opvangen van vluchtelingen in 2015. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegde over het conflict met het Mehdileger omwille van zijn functie op de luchthaven, (ii) hij en zijn broer A. tegenstrijdige verklaringen aflegden over het incident waarbij A. in 2014 werd opgepakt door sjitische milities, (iii) hij niet-aannemelijke, vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen van zijn familie naar aanleiding van de opvang van Ab. en diens familie als vluchtelingen, (iv) zijn verklaringen over de ontvoering van zijn broer H. en van AB. en diens familie niet-aannemelijk zijn en tegenstrijdig met de verklaringen van zijn broer A. hieromtrent, en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Wat betreft verzoekers problemen met het Mehdileger in 2009 dient vastgesteld dat verzoeker volhardt in zijn op het CGVS afgelegde verklaringen, doch hiermee kan hij niet de terecht vastgestelde tegenstrijdigheden met zijn verklaringen op de DVZ hieromtrent ongedaan maken. Verzoeker stelt dat er op de DVZ vertaalproblemen waren en dat hij hierop wees tijdens zijn gehoor op het CGVS. Verzoeker merkte bij aanvang van zijn gehoor inderdaad een aantal punten op die volgens hem niet correct werden weergegeven in de vragenlijst die hij op de DVZ invulde (gehoorverslag CGVS, p. 2), maar maakte hierbij geen enkele melding van vertaalproblemen met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten aangaande het Mehdileger. Dat verzoeker er tijdens zijn gehoor later na confrontatie met zijn verklaringen op wijst dat er ook hieromtrent vertaalproblemen waren op de DVZ is dan ook laattijdig. Er dient bovendien op gewezen dat verzoekers verklaringen op de DVZ hem werden voorgelezen in het Arabisch en dat hij deze ondertekende waarmee hij uitdrukkelijk aangaf dat ze met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, stuk 14).

Dat verzoeker op de DVZ geen melding maakte van de dreigbrief van het Mehdileger omdat hij slechts een kort overzicht mocht geven, is geen afdoende verklaring. Zelfs als het niet de hoofdreden betreft voor zijn vlucht uit Irak, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker reeds op de DVZ melding maakte van deze dreigbrief indien hij werkelijk meent mede hierdoor aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als het ontvangen van een dreigbrief van het Mehdileger hierin zou hebben

vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij slechts werkte in de keuken van het leger en zelf geen militair was en enkel onder het gezag stond van de verantwoordelijke van de keuken, dient er vooreerst op gewezen dat op de bijgevoegde tewerkstellingskaart (verzoekschrift, stuk 4) wordt vermeld "MINISTRY OF DEFENSE", zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk voor het leger moet zijn in zoverre aan dit document enige bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoekers uiteenzetting over de wijze waarop in Irak mensen worden aangenomen via vrienden en kennissen voor jobs met weinig kwalificaties en een laag loon, is niet meer dan een blote bewering die hij middels geen enkel stuk staakt. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de aanwezigheid van het Amerikaanse leger tot de verwachting noopt dat een zekere persoons- en identiteitscontrole van het personeel plaatsvond. Dat verzoeker hiervan geen enkele melding maakt, integendeel, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde functie op de luchthaven en van de hieruit voortvloeiende problemen, alsook aan de bewijswaarde van de voorgelegde tewerkstellingskaart. Dit laatste klemmt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn.

Waar verzoeker stelt dat hij noch het leger, noch zijn familie inlichtte over de eerste ontmoeting met het Mehdileger, dient opgemerkt dat verzoeker geen enkele melding maakte van deze redenen tijdens zijn gehoor op het CGVS, waar hij enkel verklaarde bang te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dergelijke *post factum*-verklaring is op zich dan ook niet afdoende teneinde de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Waar hij wijst op zijn functie als "*werknemer in de keuken*" kan gewezen op hetgeen hieromtrent hoger werd gesteld (zie *supra*).

Betreffende de chronologie van de beweerde problemen met het Mehdileger slaagt verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in alsnog duidelijkheid te scheppen. Hij citeert immers enkele van zijn verklaringen en spreekt slechts de gevolgtrekking van de commissaris-generaal uit deze verklaringen tegen door te stellen dat zijn verklaringen wel plausibel zijn, zonder dat hij echter *in concreto* uiteenzet waarom de gevolgtrekking van de commissaris-generaal onjuist zou zijn of waarom zijn verklaringen volgens hem wél plausibel zouden zijn. Dergelijke uiteenzetting kan bezwaarlijk als een dienstig verweer worden beschouwd.

Tevens dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt:

"De documenten die u ter ondersteuning van dit element in uw asielrelaas neerlegt – in casu uw werkbadge van het ministerie van defensie en de dreigbrief van het Mehdileger - zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Vooreerst moet immers worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er door een hoge graad van corruptie heerst in Irak en dat eender welk document eenvoudig tegen beta.ng kan worden verkregen, waardoor de objectieve bewijswaarde van Iraakse documenten erg relatief is. Daarenboven hebben documenten slechts een ondersteunende werking en kunnen ze geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten. Op zichzelf kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Ook het medisch attest van de centrumarts kan aan bovenstaande argumentatie niets veranderen. Het betreft slechts een opsomming van de littekens op uw lichaam, waarbij er nergens een causaal verband met de folteringten ten gevolge van uw vermeende arrestatie door het Mehdileger aangetoond wordt. Omwille van bovenstaande elementen kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw problemen met het Mehdileger in de periode 2008-2009. Bijgevolg vervalt ook uw stelling dat de milities u in het oog bleven houden vanaf deze periode (Vragenlijst DVZ, vraag 5; CGVS, p. 26)."

Waar verzoeker betreffende de arrestatie van zijn broer A. door een sjiiitische milite opmerkt dat hij dit allemaal heeft vernomen van zijn broer en dat de feiten twee jaar geleden hebben plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoekers broer A. samen met hem in België een asielaanvraag indiende, zodat niet kan worden ingezien dat het voor verzoeker onmogelijk is om zich bij zijn broer terdege over dit element te informeren, hetgeen redelijkerwijze wel kan worden verwacht indien verzoeker meent dat hij onder meer naar aanleiding van deze arrestatie nood te hebben aan internationale bescherming. Het loutere feit dat de feiten twee jaar geleden zouden hebben plaatsgevonden, doet hieraan geen enkele afbreuk. Waar verzoeker tevens opmerkt dat zijn broer en hij hebben gezegd dat A. twee keer werd gewaarschuwd en één keer werd gearresteerd, verliest hij de pertinent vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn broer A. die in de bestreden beslissing worden opgeworpen uit het oog. Verder verklaarde verzoeker wel degelijk dat zijn broer werd opgehaald aan het huis (gehoorverslag CGVS, p. 9), terwijl zijn broer sprak van een kruispunt dichtbij het huis (gehoorverslag CGVS broer A., p. 6), hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als exact dezelfde locatie.

Dat geen aangifte werd gedaan van de arrestatie van zijn broer omdat de politie geïnfiltrerd is door informanten en spionnen van de sjitische milities, is op zich geen afdoende verklaring, gelet op de beweerde mishandelingen die A. zou hebben ondergaan tijdens zijn arrestatie. A. werd immers reeds mishandeld door de milities, zodat hij reeds bij hen bekend was. Bovendien brengt verzoeker geen enkel stuk bij ter staving van zijn bewering dat de politiediensten in Bagdad dermate zijn geïnfiltrerd door informanten en spionnen van de sjitische milities ten tijde van de beweerde gebeurtenissen dat het doen van aangifte geen enkele zin zou hebben gehad.

Waar verzoeker betreffende de opvang door verzoekers familie van Ab. en diens familie als vluchtelingen enerzijds stelt dat de mukhtar de toestemming voor deze opvang niet durfde te weigeren daar verzoekers familie gekend is in de buurt en anderzijds stelt dat zijn familie wist dat de mukhtar conspireerde met de milities, komt hij niet verder dan het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen, hetgeen op zich geen dienstig verweer is. Dat verzoekers familie dacht dat hun invloed in de buurt hen "op de één of andere manier" zou beschermen, is een blote bewering, temeer daar verzoeker tijdens zijn gehoor nog de veronderstelling opperde dat de mukhtar de gasten van zijn familie als informatiebron wou gebruiken (gehoorverslag CGVS, p. 34). Het feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog een bijkomende mogelijke verklaring opwerpt, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardig van dit element van zijn asielrelaas. Verzoekers uiteenzetting dat het in Irak niet de gewoonte of traditie is om de namen van vrouwen en kinderen te vragen aan wie onderdak wordt gegeven, is opnieuw een blote bewering die hij op geen enkele wijze staakt. In alle redelijkheid kan niet worden ingezien dat van de echtgenote en dochters van Ab. geen enkele naam werd gegeven wanneer zij allen door verzoekers familie werden opgevangen. Waar verzoeker plots met twee namen komt opzetten in onderhavig verzoekschrift, dient vastgesteld dat dit laattijdig is om hier alsnog geloof aan te kunnen hechten, temeer daar verzoeker geen enkel uitleg verschaft omtrent de reden voor het feit dat hij en zijn broer A. aanvankelijk geen enkele naam konden geven. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende opgemerkt, waaromtrent verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert: *"Verder is het merkwaardig dat u het door de mukhtar opgestelde document niet kan voorleggen. Meer nog, u heeft twee exemplaren moeten achterlaten aan de controlepost en bij de mukhtar en kon van Kadhamiya – waar de vluchtelingen wachtten op toegang tot Bagdad – zonder dit document probleemloos naar uw woning in Douriin rijden (CGVS, p. 29). Voorts is het frappant dat jullie de enige familie waren in heel Douriin die vluchtelingen uit Anbar onderdak verleende (CGVS, p. 36)[...]"*.

Betreffende het bezoek van een militie na de opvang van Ab. en diens familie, stelt verzoeker dat zijn broer A. niet thuis was op het moment van deze bezoeken zodat hij niet precies kan weten hoe vaak zij langskwamen. Nogmaals dient erop gewezen dat verzoeker en zijn broer A. in België asiel aanvroegen, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij elkaar terdege informeren met betrekking tot die elementen waarvoor zij heden in België internationale bescherming vragen. Het loutere feit dat A. niet aanwezig was tijdens de beweerde bezoeken van de militie, is dan ook geen afdoende verklaring om de terecht in de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdigheden hieromtrent ongedaan te maken. Betreffende de wijze waarop verzoeker wist dat het om de militie AAH ging, herhaalt hij slechts zijn verklaringen dienaangaande, doch hij verliest hierbij uit het oog dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat zijn broer A. niet zeker wist over welke militie het ging, AAH of het Mehdileger. Verder dient er nogmaals op gewezen dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Waar verzoeker tracht de in de bestreden beslissing eveneens terecht vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer A. over de wijze waarop de militie op de hoogte kwam van het feit dat zijn familie Ab. en diens familie opvingen, komt hij niet verder dan het louter combineren van beide verklaringen, terwijl hij en zijn broer tijdens hun respectievelijke gehoren wel degelijk van elkaar afwijkende verklaringen aflegden. Indien zowel de mukhtar als informanten de militie van de opvang op de hoogte brachten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker én zijn broer A. dit zo uiteenzetten, *quod non in casu*.

Betreffende de inhoud van de ontmoetingen met de militieleden komt verzoeker opnieuw niet verder dan het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen hetgeen, zoals hoger reeds gesteld, geen dienstig verweer is. Indien verzoeker meent naar aanleiding van deze beweerde feiten nood te hebben aan internationale bescherming omdat zijn leven erdoor in gevaar is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat ze in zijn geheugen zijn gegrift, temeer daar verzoeker deze ontmoetingen omschrijft als "heel stressvol". Het verloop van een tijdsspanne van ongeveer een jaar kan *in casu* niet worden beschouwd als een (te) lange periode teneinde er heden op een doorleefde wijze over te kunnen vertellen.

Betreffende de dreigbrief van AAH, stelt verzoeker dat deze aan hem was gericht en niet aan zijn broer. Uit de vertaling van deze dreigbrief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt evenwel dat bedreigingen worden geuit aan verzoeker en zijn familie. Hoe dan ook, kan redelijkerwijze worden

verwacht dat verzoeker en zijn broer elkaar terdege informeren over de gebeurtenissen naar aanleiding waarvan zijn menen in België internationale bescherming te moeten vragen, temeer wanneer het gaat over een dreigbrief die ter staving wordt voorgelegd. Verzoeker brengt voorts geen enkel stuk bij ter staving van zijn bewering dat AAH is ontstaan uit het Mehdileger. Hoe dan ook doet dit geen afbreuk aan de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat de voorgelegde dreigbrief van het Mehdileger en deze van AAH (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) dezelfde openings- en slotzin hebben.

Betreffende de ontvoering van zijn broer H. en van Ab. en diens familie, stelt verzoeker dat hij niet heeft gesproken over de betaling van losgeld omdat hem hiernaar niet werd gevraagd. Dienaangaande dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Indien verzoeker meent dat zijn relaas werkelijk dermate spontaan en doorleefd is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij ook melding zou maken van een dermate cruciaal element als de vraag naar losgeld, *quod non*. Verder wordt nergens in de bestreden beslissing een link gelegd tussen de beweerde problemen uit 2008-2009 en de voormelde ontvoering van H. en Ab. en diens familie. Ook kan nogmaals worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt ter staving van zijn bewering dat de politiediensten in Bagdad dermate zijn geïnfiltriseerd door informanten en spionnen van de sjitische milities ten tijde van de beweerde gebeurtenissen dat het doen van een aangifte geen enkele zin zou hebben gehad.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te weerleggen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen enkel uw identiteit en uw afkomst. Aan de badge van uw werk op de luchthaven en de twee bedreigingen van het Mehdileger en AAH kan, zoals hierboven reeds gesteld, weinig waarde gehecht worden. Het medisch attest van de centrumarts bevat slechts een opsomming van de littekens op uw lichaam, maar biedt geen uitsluitel over de oorzaak ervan. Voor wat het ontbreken van uw paspoort en dat van uw broer A. betreft, kan er gesteld worden dat het zeer frappant is dat uw vader wel enkele documenten is gaan ophalen in uw ouderlijk huis in Dourin met de bedoeling deze naar jullie op te sturen maar dat hij niet de moeite heeft genomen om ook uw paspoort te zoeken in het huis (CGVS, p. 19; CGVS 15/21471, p. 10). Uw verklaring dat dat goed verstopt was in huis, is allerminst overtuigend en is niet in overeenstemming met uw plicht tot medewerking."

Verder dient erop gewezen dat het louter opnieuw bijbrengen van het gehoorverslag van verzoeker en zijn broer A. op zich geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing, waar deze gehoorverslagen werden meegenomen in de beoordeling. De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken B.1-B.25) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

Bij de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt eveneens het door verweerder bijgebrachte actuele standpunt van UNHCR (*"UNHCR Position on Returns to Iraq"* d.d. 14 november 2016) over de terugkeer naar Irak betrokken.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zwarte) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke

voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen

om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER